

Gustav Strniša / Poletno razpoloženje

V soncu

V plenice, sončne žarke sem ovit,
doji vesolje s sanjami me, trudnega otroka;
med žitom spim. —

Pšenica zlata spleta se v zibél,
škrjanec poje nežno uspavanko;
plenice sončne grejejo,
ženjice, vile se mi smejejo. —

Srce drhti,
iz vsega stvarstva vanj žari radost.

Impresija

Mesečina curlja skozi zeleno tenčico vejevja,
zláto valovje drhti čez bledeči jez:
ognjena griva vihra vrhu brez,
božanski pegaz brzi mimo drevja. —

Šepetaje se oglašajo vile in favni,
ki za njim hite, da bi ga dosegli;
a kje je odbegli,
smeje se jim vile in šumno zaplešejo.
Završi veter, vile izginejo.

Ustavila se je draga sredi aleje, z roko prozorno
lovi kipečo bleščavo,
ki utrinja se biserna v svetlih laseh,
polzi skozi prste, žari na tleh.

Valovje brez obstane;
naenkrat peneče plane,
že moja draga v sijajini tone,
lahna tenčica, nje sled trepetja. —

Večerna pesem lebdí
v mesečini noči. *Ni jasno!*

